

08 — Bantu crnci i falš bluz

Ne bih o razlozima mržnje Bantu crncija prema svetu. Moguće da je zbog vrućine. Kako bilo, evo me u Bantustanu, svirkam bluz i ločem. Ja smo Nemci i bolujem od gihta.

Pre sedam dana Bantu crnci je obustavio eksploatisanje Esencije od koje se pravi Proizvod. Ekonomija je pred kolapsom. Taj ludaci su izlepio plakate provokativnog sadržaja: DOLE HEGEMONIJA, ŽIVEO DIKEMBE OLIBANEJGIBE! Možete li da zamislite tu drskost? Nije da se mene tiče politika, ali, ipak, mora da se zna neki red, majku mu!

Slabo se razumem u diplomatiju. Zašto su onda poslali mene? Počeo sam relativno dobro, u zagušljivom baru „Ćopavi gnu“ natežem džin čekajući telefonski poziv. Crnci odbija svaki sastanak sa mnom. Ne žalim se. Samo da je bluz iz džuboksa laganiji. Čini mi se da imam malariju. Drhturim kao pihtija, znojim se i svrbe me laktovi.

Oko podneva, prilazi mi robot — asistent i donosi telefon.

„Halo! Nemci? Da li se čujemo?“

„Da, gospodine Ujedinjene Nacije“, odgovaram.

Na vezi je Butros Jasuši Akaši Butros, Ujedinjene Nacije. Jedini čovek na svetu od kojeg zazirem.

„Kako napreduje vaša misija, Nemci? Ima li kakvog napretka?“

„O, itekako ima! Bantu crnci ima proliv. Odbija da se sastane sa mnom.“

„To je naivan izgovor. Zašto niste insistirali?“

Zašto? Zato što se ne treznim, eto zašto.

„Nisam... ovde je kaos. Predrevoluciono stanje.“

„Ubačeni elementi?“

„Može biti, gospodine BJAB.“

„Šumadinci?“

„Samo ne on!“

Šumadinci je neka vrsta svetskog neprijatelja broj jedan. Gnjavator koji u sve mešaju svoje prste. Ja ga lično nisam nikada sreo, ali ga ne podnosim iz razloga što mi je taslačio kevu. Kako bilo, stvar se zahuktava. Nekako uspevam da ubacim novčić u elektronsku kasirku i teturajući se, izlazim. Mesečina je slinava. Moj Ford Kapri uglibljen u njoj, pojedenih guma. E pa nećemo tako, crnci! stiskam pesnicu preteći. Žalićemo se BJABu!

Celu tu noć proveo sam kod „Gnua“. Ujutru, u hotelu, dočekala me je nestašica vode. Bio sam nekako ulepljen, smrdeo sam. Probudio sam se u kadi. Poručio sam hnut, neku vrstu doručka, i nervozno i mrzovoljno prelistavao dokumenta diplomatske korenspodencije. Tek što počeh fruštukovati, pojavi se robot — asistent, sa odvaljenim levim točkićem i prinese mi telefon:

„Gospodin Nemci?“ začulo se jedno strogo teatralisanje.

„Ja smo“, promrmljao sam.

„Ovde Johan van der Glib, Holandani. Šta je s vama čoveče? Jeste li ljudi? Toplota vam udarila u mozak? Vi još uvek niste seli za pregovarački sto? Učinite nešto, sveca mu, ako treba, okujte Bantu crncija i naterajte ga da snize cenu! Smesta! Inače ću vam obustaviti isporuku

Elikisra, pa neka se i vi i vaša nemačka privreda gonite u tri lepe! Feršten?“

Sunce ti... mislim u sebi. Van der Glib! Momentalno sam spustio slušalicu i stuštio se iz hotela u bar. Naručih džin od mašin — šankera, osvrćući se oko sebe. Holandani! On kontrolišu polovinu svetske ekonomije. Moćan su. Ne bih se ja tu mnogo petljao, možda je poslao Šumadinci da me sredi. Srećom, bar je prazan, ako se izuzmu debele muve koje me obleću.

Pijem. Šta bih. Oko podneva, poziv:

„BJAB na vezi. Upravo je pokušao atentat na mene, Nemci! I sve vašom krivicom, zaslugom vašeg kukavičluka. Umesto da rešite tu krizu sa tim divljakom crncijem, vi odugovlačite, čak počinjem da sumnjam da namerno sabotirate. Bacite na muke tog majmuna, ako treba, ali cene moraju da padnu, ili odosmo dođavola.“

Spustio sam slušalicu. Ne volim forsiranje bilo koje vrste. Pogotovo kada iz džuboksa oteže Soni Boj Wilijamson. Smotanim novinama pecam muve. Pripaljujem pljugu. Lenjo, lenjo je. Vručina. Nikad nisam sreo tako ćutljivog mašin — šankera.

Mislim da pored gihta imam i hemoroide. Biće da previše sedim. Sledeći poziv odbijam. Ali kako robot — asistent ne zna za pojam „ne prihvatam“, stoji kraj mene kao kip, dok telefon zrvji li zrvji. Jebite se, Ujedinjene Nacije! Neću da se javim. Odlazim iz bara. Napolju, Bantu crnci maršira i uzvikuje neke parole. Pokušavam da mu se približim.

„Gospodine crnci, molim vas...!“

Sa gnušanjem me gleda i pljuje u mom pravcu. I dižući oblak prašine, odlazi niz ulicu, u revoluciju.

Naravno, vraćam se u bar. Niko mi ne može prigovoriti da nisam pokušao. Naravno, robot me prati, i naravno, telefon zuji. Iz znatiželje, dižem slušalicu.

„Dragi!“, mljacka iz aparata.

O ne! Samo ti ne!

„Helga, ljubavi. Kakvo iznenađenje“, prdeo sam.

„Šta ćeš mi doneti iz Bantustana, dušo?“

Glupača. Misli da ne znam za njene afere sa Šumadinci i Ujedinjene Nacije.

„Malariju?“

„Duuuuušoooo... što si brezobrazan!“

Tresnuo sam slušalicu o pleh robota — asistenta. On me je odmah žacnuo električnom iglom, pa sam morao da drmnem jedan džin, da se povratim od stresa.

Iz auto — servisa mi javljaju da nemaju odgovarajuće gume za mog Kaprija. Ti roboti ne shvataju raritetnost tog vozila. Gde se denuo smisao za klasiku?

Telefon neprestano zvoni. Počinjem da verujem da mi je jedan ugrađen u tintaru. Javljam se.

„Ovde BJAB. Opozvani ste, nacisto! Osim ako ne učinite jednu stvar. Zahtevam od vas da smesta ubijete Bantu crncija, ili će vašoj zem-

lji biti uvedene sankcije! Najstrože, pa možeš da pocrkate od gladi! Šta si odlučili?“

Sankcije? O ne!

„Ubiću Bantu crncija!“

Kupio sam revolver na ulici, od robo — dilera. Otišao u bolnicu gde se crnci samolečio od proliva. Ubiću ga. Uostalom, na svetu je ionako previše ljudi, čak šestoro: Dikembe Olibanejgibe — Bantu crnci; Johan van der Glib — Holanđani; BJAB — Ujedinjene Nacije; Mile Munižaba — Šumadinci; ja, Hans Ginter Šlicensojer — Nemci, i Helga Šlicensojer — Nemci, moja majka.

Flegmatičan sam čovek. Jednom ću napisati memoare. Mislim da će počinjati ovako:

Da je moja sunarodnica znala da sam držao revolver uperen u njegovu glavu i da nisam pucao, prezrela bi me; nadam se da zbog ovakvog izbora neću biti u prilici ikada da prezrem sam sebe.